

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU SAMOROST

ČÍSLO 1

ROK 2005

ROČNÍK 26

A ZNOVU ZAČÍNÁME .....

S některými čtenáři se setkáváme už po několika káté, s některými poprvé. Takže snad hlavně pro ně.

Asi jste si všimli, že jste se ocitli na nejstarší české lesnické škole, tedy na škole s bohatými historickými tradicemi. Jednou z nich je víceméně pravidelné vydávání časopisu, jehož výtisk právě držíte v ruce. Některá jeho čísla jsou pestřejší, jiná méně, podle toho, jak jsou kreativní jeho přispěvatelé.

Časopis, který má dlouhé dodací lhůty, samozřejmě nemůže reagovat hned a na všechny zajímavé události, které nastanou. Třeba zahájení školního roku, přijímání do lesnického cechu, letos zvlášť veselý, maturitní ples, třídní hony. Příspěvky, které se v časopise ocitnou, vytvářejí jakýsi rituální obraz školy. A jestli jste s ním hrubě nespokojeni, stačí relativně málo. Buď zorganizovat jiné akce, nebo obstarat jiné příspěvky a doručit je do mého kabinetu.

PhDr. Libor Šimůnek

Cesta do Německa 2004

Když jsem se poprvé dozvěděl od naší paní profesorky, která nás má na němčinu, že potřebuji silné a zdravé lidi, kteří jsou nabití vědomostmi německého jazyka, na těžkou práci s motorovou pilou v Německu, říkal jsem si, že by to nemuselo být tak zlé, a tak jsem souhlasil. Kdybych ale byl věděl, že na náročnou práci mi později stačily pouze jedny kalhoty, sportovní obuv, koště a lopatička, asi bych si to rozmyslel.

Šilný zmatek tedy začal a my tři kamarádi jsme sháněli vše potřebné, včetně auta, bez kterého by to (jako ve stejnojmenném románu) určitě nešlo. Hlavní problém byl s jídlem, protože jsme si museli obstarat svoji stravu a spásný nápad, který jsme potom proklínali, byl nakoupit dvacet balení rýže v sáčcích.

Konečně se dostavil čas našeho odjezdu a my jsme vyrazili na strastiplnou cestu, která se hemžila rychlými a neukázněnými německými řidiči (hlavně na dálnicích). Po dlouhé cestě jsme konečně našli náš vytoužený cíl a ubytovali jsme se v krásném městečku do prostorného bytu, plného holých stěn. Celou noc jsme skoro nezamhouřili oka a pořád jsme uvažovali, jaký les a jaké stromu budeme kácet.

Ráno jsme se navlekli do neprůřezných kalhot, na hlavy nasadili helmy a celí veselí jsme vykoučili do práce. Naším překvapením však bylo, že jsme se rozdělili, místo třech nových pil jsme dostali košťata a hurá na terasy zametat lístečky a smetít po nepořádných německých lázeňských hostech. Takto proběhl celý den a my se vzdali všech nadějí, že se někdy dostaneme do lesa.

Postupem času jsme našemu novému povolání městských pracovníků, údržbářů a vykonavatelů té nejpodřadnější práce časem přivykli a důrazně nám k tomu pomohly volné vstupenky do městských termálních lázní, kde jsme zakusili život nejvrchnější společnosti této docela velké země. Léčebná kúra nám dělala opravdu blaho na naše ztracené představy o těžbě dřeva a vrčení s našimi motorovými miláčky. Za pár dní v těchto lázních jsme nachytali na naše

Lesnické školy

zmožená těla zlatavý bronz z toho neustálého válení na úžasné pohodlných lehátkách mezi krásnou zelení na terasách, které jsme zase v pondělí museli zametat.

Dny nabraly docela rychlý spád a než jsme si to stačili uvědomit, už zase nadešel čas našeho odjezdu. Na této brigádě se mi poprvé podařilo zametat, vytrhávat plevel a kropit keřiky za 7,50 euro na hodinu, ale po příjezdu domů se mi také podařilo, že druhý den ráno jsem se z ničeho nic přistihl, jak vytrhávám ze záhonku petržele plevel a vůbec nevím proč. Myslím si, že to bylo pro nás, frajírky dnešní moderní doby velice přínosné a to kolísání mezi spodní a horní vrstvou lidí nás ledacemu naučilo.

Jan Zdechovan

Německo - prázdniny

Při pracovní exkurzi v Německu jsme se seznámili s pěstebními a ochrannými prvky, které se zde, v této hornaté oblasti v okolí města Weilheims an der Verk v jihozápadním Německu nachází. Jsou velice zajímavé, a proto vás chceme s nimi seznámit.

Jak se říká „jiná země, jiný mrav“, je zde tomu nejinak. Místní revírníci se nás snažili tady přesvědčit pomocí videokazet jejich zajímavého výukového programu jak to zde chodí, ale nemohu říci, jestli se jim to povedlo, protože skutečnost, kterou jsme v lese

spatřili, byla docela jiná.

Stromky, které jsme měli ošetřovat proti buření, byly docela v dezolátním stavu, některé už uhynuly. Na pasece bylo tak 60 % ztrát, ale německým dělníkům zřejmě vůbec nevadilo, když pracovník poničil stromku terminál, dělali, jako by se nechumelilo. Není divu, protože Němci zde nesázejí smrčky pro produkci dřeva jako my, ale jen proto, aby splnili státní normy a mohli dále hospodařit.

Hlavní dřevinou zde je, jak sami říkají, třešeň. Velmi rychle se pěstuje, obmytí je v 15 letech. Za 1m³ dostanou v přepočtu kolem 10 000 Kč, což je velice slušná cena za tak malou námahu, zvlášť když vezme-me v úvahu, že spotřebují celý strom i s větvemi, které používají na uzení.

Kvůli lesnické politice se zde sázejí i nevidané směsi listnatých dřevin, například buk, habr, lípa, třešeň a dub. I když jim úřady nařizují i ochranu, na té se velice šetří, ochrana prakticky funguje jen u třešně a zčásti u dubů, které zde dosahují určité kvality. Jen občas najdeme na pasece namazaný smrček kvůli okusu, ale častěji dub s plíškem proti vytloukání.

Našli bychom zde i spoustu jiných postupů, které můžeme pochválit nebo jiných, kterým lze leccos vytknout, ale nejlepší by bylo, aby se každý přesvědčil sám, jak vypadá německé lesní hospodářství.

Jak vidí „naši“ Hubertskou jízdu v Píseckých listech (z 10.11.2004)

Od půl deváté ráno vyhrávala na chodbě SLŠ Bedřicha Schwarzenberga studentská kapela POLOM, aby se chlapcům a dívkám ze třetích a čtvrtých ročníků dobře pochodovalo v Hubertské jízdě, kterou příchystali na dopoledne před maturitním plesem.

Přesně v 9 hodin prošel Svatý Hubert doprovázen královnou lovu Dianou špalírem studentů a nasedli spolu do jednoho z přistavených kočárů. Školní trubáci z druhého povozu odtroubili fanfáru, nedočkaví koně dostali povel k odjezdu a průvod se vydal po připravené trase kolem zemědělské, zdravotnické školy přes Nový most, ke Gymnáziu a k Obchodní akademii. Před městským úřadem přisedl do kočáru k vedení lesnické školy starosta města Luboš Průša a pokračovalo se k Děkanskému kostelu. Tam průvod přivítalo hrou na dechové nástroje Zámecké trio z Hluboké nad Vltavou a zpříjemnilo čekání na Hubertskou mši, která slavnostní průvod zakončila.

Hubertská jízda v tomto pojetí se pořádá čtvrtým rokem a navázala tak po mnoha letech na tradice z počátku minulého století. S tímto nápadem přišlo současně vedení školy a letošní

maturanti berou její pořádání jako samozřejmou věc. Mají tak trochu víc práce než studenti jiných škol, aby příchystali tuto podívanou pro Písečáky, ale i pro ty rodiče a absolventy, kteří přijeli také i kvůli jízdě na maturitní ples už ráno.

„Z obou tříd se dal dohromady výbor a každý musel něco zařídit. Domluvit přijetí na školách, vyřídit povolení na městském úřadě, Policii, domluvit mši, hudbu, koně z Městského hřebčince. Večer jsme ještě zdobili vozy.“

Prozradil předseda výboru Ondřej Čichovský. A jak se vybírala Diana? „Tak se podívejte, to je snad jasný, ne?“

Sličná blondýnka Lenka Bartušková z prvního ročníku má prý roli Diany příštího na další roky, jestli ji některá z budoucích studentek neohroží. O představitelky královnou lovu nemají překvapivě na lesnické škole nouzi, minulý rok ji hrála Kristýna Fantová, která v loňském roce vyhrála soutěž Miss Písek. K roli Huberta byl zřejmě pro svůj důstojný plnovous přemluven vychovatel František Jareš. Nebo si snad žádný z chlapců netroufl převléci se za svatého?!

VÝPRAVA DO POLSKA

Již před dlouhými lety se pokoušely naše školy navázat spolupráci týkající se výměnných pobytů. Není tomu tak dlouho, co se toto snažení povedlo a mohly se výměny uskutečnit. Tento rok jsem byl vybrán a jako jeden z deseti žáků jsem navštívil Bělověž, sídlo střední školy lesnické. Vyjžděli jsme z Písku s vyhlídkami na lov v Národním parku a týdenní program, který se týkal lesnictví a myslivosti. Polští kolegi opravdu naplnili naše představy a celý týden se o nás nadmíru starali. Na nepřipravenost programu si opravdu stěžovat nemůžeme.

Byla by to špatná reportáž, pokud bych nepředstavil polskou kuchyni. Sociální poměry jsou v Polsku horší

než v Čechách a z toho plyne, že vaří jídlo jednodušší, menších porcí a hlavně 90% přílohy tvoří vařené brambory. Ochutnali jsme také národní jídlo „bigos“, to značí „co dům dá“ ale mohu říci, opravdu vynikající.

Také nás v Polsku příjemně uvítal sv. Hubert, když nám svolil zažít příjemné lovecké zážitky v Bělověžském národním parku. Dvěma ulovenými liškami jsme dokázali, že nejsme špatnými střelci.

Chtěl bych tímto poděkovat polské straně za laskavost a příjemné prostředí, krásné zážitky, nové vědomosti a rozšíření obzorů v lesnictví i všeobecně.

David Bláha

POLSKO

Naše výměnná exkurze z lesnickou školou v polské Bělověži začala v sobotu večer naším shromážděním před školou v Písku. Jako obvykle jsme čekali na pana inženýra Bláhovce. Když náš pan inženýr dorazil, dali jsme se na cestu.

Trasa vedla na Brno, Český Těšín, Varšavu a Bělověž. Na cestě jsme strávili s drobnějšími přestávkami kolem čtrnácti hodin, bylo to skutečně náročné.

Celý první odpoledne jsme prospali po náročné cestě. Po osvěžujícím spánku jsme se navečeřeli a hurá do lesa na čekanou. První den v lese nebyl lovecky příliš úspěšný. Hned po návratu na naši ubikaci jsme vyrazili ochutnat polské pivo a trošku se sdrúžit s našimi polskými přáteli.

Další den ráno jsme absolvovali prohlídku školy a přílehlých pralesů. Celý týden v Polsku jsme byli velmi vytiženi. Skoro každý večer jsme chodili na čekanou. Někomu lovecké štěstí přálo a někdo neviděl ani chlup. Studenti tamní školy nám příchystali skutečně perný a zajímavý program. Viděli jsme krásy národních parků, jediné muzeum, či výstavu jsme nemohli vynechat. Nejceněnější část Bělověžského pralesa jsme projeli na kolech a naše svaly dostaly zabrat i v kánoích na řece Břebře v Břebřanském národním parku. Svezli jsme se i na úzkokolejce, která dříve sloužila k přibližování dřeva. V sobotu k večeru jsme se opět vydali na náročnou cestu k domovu.

Ondřej Tuma

LETNÍ DNY

Jelikož žiji v zemědělsky hospodařící rodině, trávím prázdniny jinak než pracovně a v podstatě nejen prázdniny. Vzhledem k tomu, že vlastně asi tak šedesát hektarů lesa, je práci postaráno prakticky celý rok. Ale zpět k prázdninám. Tyto práce, které nastanou v horkých letních dnech nás samozřejmě honí, jedná se zejména o sklizeň picnin na zimu, celé naše hospodářství se totiž nachází v podhorských oblastech v nadmořské výšce 750 – 800 m.n.m. Tyto podmínky jsou pro mne obzvláště příznivé, protože se ve vedrech příliš dobře nepracuje. Jelikož se o půdu staráme prostřednictvím ovcí, je zde celá škála prací, které se odvíjí od péče a ošetřování těchto hospodářských zvířat. Mezi ně patří také stříhání ovcí den, kdy naženeme všechny ovečky do malé dřevěné ohrádky zvané košiar, se pro mne stal od prvního roku našeho hospodaření svátkem. Je to den naplněný zajímavým napětím, které v poledne pozvolna přechází v únavu. Večer vše končí, utichne chruplavý zvuk elektrocentrály a bzučení stříhacího stroju. Tráva, která ještě ráno byla uprostřed ohrady svěže zelená, je teď sešlapaná, spálená poledním sluncem a místy se mění v řídké bahno, jako by chtěla být důkazem nerovných bojů při chytání ovcí. Všude okolo je ovšem tráva stejné

tak svěží, jako byla zde ráno. Navíc ji zdobí perličky večerní rosy.

Již se téměř zešeřilo a je slyšet spokojené škrubání trávy, jak se ovce pasou. Nyní jsou zářivě bílé a dokonale čisté a jako obláčky plují v porostu modrých lupin. Všichni jsou unavení, ale každý má dnes večer dobrý pocit. Ovečky teď už nemusí přes horké dopoledne ležet ve stínu stromů.

Ostříhaná vlna je pečlivě rozdělena do pytlů a každý pytel má štítek s číslem ovce. Na rozdíl od většiny hospodářů se rozhodla má mamka nebudeme pálit, ani jinak likvidovat, ale sama ji zpracovává. Večery jsou tak naplněny tichým klapotem a vrčením dřevěného kolovrátku, jindy zase rytmickým klepáním tkalcovského stavu. Výsledkem jsou pak vesty, polštáře, příkrývky, přehozy, kulichy a mnoho dalších vlněných výrobků, které dělají byt či dům útulnějším a teplejším.

Prázdniny utečou a člověk ani neví jak, každý den byl provoněn dřevem, čerstvou trávou, senem a mnoha dalšími ingrediencemi.

Každý den je proto krásný, ale bohužel krátký a někdy jakoby člověk měl pocit, že všechny ty krásy všedního dne nestihl ani u večerního hrnku kávy vyličit rodičům a ani sourozencům.

Jakub Baroch

FINSKO

Starali jsme se zde o honitbu a bažantnici. Naším každodenním úkolem byla péče o bažanty, kontrola nástrah na predátory a pozorování zvěře. Abychom byly mobilní, dostali jsme terénní auto český traktor.

Bydleli jsme v malé, ale útulné lovecké chatě se vším, co v takové chatě má být. Kuchyň byla také dobře vybavena, to bylo velice důležité, když jsme zpracovávali naše úlovky, např. štiky, prsíčka z divokých kachen, divoké holuby na polévku, husy, ale i bobra, jelence, losa. Každý den jsme chodili

lovit, sbírat houby a koupat se do jezera. Navštívili jsme i lovecké, rybářské a sklářské museum. Ve sklářském museum nám ukázali místnost pouze z českými skláři, kteří jsou nejvyspělejší.

Téměř celý měsíc jsme každodenně pracovali, ale jeden víkend jsme vyrazili na lov hus na Baltické moře. Bydleli jsme na malém ostrůvku v moři a cestovali pouze po lodi.

Téměř celý měsíc bylo krásné počasí, práce se dařila, zdejší lidé byli velice přívětiví a krásná příroda. Není více co dodat.

ŠVÝCARSKO

Dne 1. července ráno jsme vyjeli dvěma transity do Švýcarska na brigádu. Jeli jsme přes Německo a Rakousko. Do Švýcarska jsme dojeli ve zdraví a zhruba v 8 hodin večer. Po ubytování jsme šli hned spát, protože jsme po náročné cestě byli unavení. Druhý den jsme vstávali v šest hodin. Po snídani jsme se vydali poprvé do práce. Přijeli jsme nejdříve na místní „polesť“, kde jsme pozorovali místní pracovníky a dostali jsme pohonné hmoty do našich motorových pil. Pak jsme byli odvezeni na pracoviště, kde jsme dělali prořezávku. A tak to probíhalo každý den. Někdy jsme stahovali klest, čistili svodnice, stavěli oplocenky, dělali pro-

řezávky nebo probírky. Pracovali jsme od pondělí do soboty po celé čtyři týdny našeho pobytu. Pouze v neděli jsme měli volný den, který jsme využili k odpočinku. V neděli jsme také jezdili na výlety do Itálie, do Lucernu nebo na horské ledovce. Strava tam byla poměrně chutná vzhledem k tomu, že jsme si vařili sami v malé kuchyňce. Jeden večer v sobotu jsme si peklí ovci, kterou jsme dostali od místního hajného darem.

Celý měsíc proběhl bez větších potíží. Nikomu se nic vážného nestalo, a tak jsme mohli všichni odjet domů. Jelo nás tam dvanáct a taky dvanáct se nás vrátilo.

Normandie - invazní sektor Tare - Den D

pokračování z minulého čísla

Cítil jsem střelný prach, který se vznášel nízko nad zemí jako mlha. V té mlze se rýsovaly protipěchotní zátarasy, na nichž se kroutil přervaný ostnatý drát. Namířili jsme si to k nim. Leželi zde další mrtví, i když ne tak hustě jako dole, na prokleté pláži. Máme ji za zády. Naštěstí tam nevidíme. Před námi se táhl hliněný val. Za ním zalehli další hoši, kryli se před kulkami ze stále obsazených okopů. Příkřeni jsme se blížili rychlým tempem k nim. Bláto čvachtalo pod nohama, srdce nervózně přeskakovalo.

Kolik chlapců z těchto vojáků pochází ze stejného invazního člunu jako já? Kolik jich přežilo? Na tuto otázku zatím neexistovala odpověď. Vlastně neexistovala vůbec na nic. Velení se ujímal skoro každý, kdo měl autoritu. Kluci věděli, koho poslouchat, navzájem se znali ještě z mateřské lodi. Jmenovala se Discovery – Naděje. Naději, tu jsme opět získali. Doběhli jsme za val a těžce zabořili těla do vodou nasáklé půdy. Prohlížel jsem si vojáky. Některé tváře mi byli povědomé. Zřel jsem seržanta z mého plavidla. Přežil, vida, sám přece říkal, že se sejdeme. On vždy plnil slovo. Mimické svaly měl napjaté. Prudce pohyboval ústy a vydával rozkazy. Zvedl jsme hlavu a příbhu posunul do týla. Vyšplhal jsme se po nízkém, mírném valu a přehlédli ho. Asi 25 metrů před námi se klikatily zákopy. Byly to spíše rýhy v zemi s prostou navršenou předprsní.

Předem mnou zajely do hlíny střely a já se sklouzl zpět. „Cos viděl,“ zeptal se.

„Jsou tam zákopy, obyčejný. To už bude sranda.“ Připlížila se k nám spojka, byl to mladý voják se vzakoval: „Támhle ten seržant,“ ukázal zdviženým ukazovákem, „říká, že prej ho mají všichni sledovat. Za chvíli mávne rukou a na to znamení začnou všichni pálit jak zběsilí. Máte dost munice?“ Optal se mimochodem. Přikývl jsem. Vojáček se chystal k odchodu a ještě dodal: „Chlapi, dávejte bacha, budou to tu bombardovat.“ Zasalutoval. Letmo jsem mu odpověděl. Zajímalo mě, kdo bude bombardovat, ale spojka už byla pryč. A vůbec, mohlo mi to být lhostejné. Počal jsem sledovat seržanta. Přítel si zatím kroutil kolem prstu suchou trávu, která zašla v řídkých trsech. Důstojník zvedl ruku, podíval se na rangery, a prudce sekl dlaní kupředu.

Znamení! Společník hrubě zahodil žluté stéblo a lezl na vrch valu. Já jsme činil totéž. Stisknul jsem zuby a páli. Pažba prudce tloukla do ramene. Tolik zbraní se rozezvučelo, granáty boučaly. Vzduch se chvěl jak jím zmítalo tolikero pušek a samopalů. Zákopy se začaly plnit tím štiplavým, nasládlým smradem. Péra z garantek vyskakovala jedno za druhým. Pořád jsme dobíjeli. A Němci v okopech padali.

Kde se rodí ta nenávisť? Nenávisť vůči lidem, kteří podlehli podvratným ideám? Smrt má být velkolepá, hrdinská, má se zemřít za velkou věc, které věříte, ale oni tady chcípali jak mouchy za prohranou válku a zoufalství.

Za předprsní se mihla šedivá přilbice. Střílel jsem po ní. Pár ran vedle, až ta správná zasáhla cíl. Helmicice pod nárazem olova zazvonila, ulétla setrvačností kule a jednou se otočila kolem své osy.

Po mužích se nesl řetězový povel: „Zastavit palbu! K zemi!“

Od moře slabě hučely motory. Hukot vteřinu od vteřiny silil. „Letadla,“ řekl napjatě přítel. „Ano, Corsáry,“ odvětil jsem. Stroje rozstáhly svá pruhovaná křídla přes nebesa jako andělé zkázy, kteří pomstí německé „uvítání“ na břehu oceánu, kde padlo mnoho druhů. Hučení benzinových čtyřtáktů se postupně měnilo ve dlouhé vytí. Zakvílely pumy svržené z těchto střemhlavých bombardérů, jenž

měly využití hlavně jako stíhací letouny. Nálože, umístěné v bombách však zpočátku vybuchovaly daleko a zákopy neutrpěly žádnou škodu. Stroje zakroužily jako draví ptáci nad kořistí a nalétávaly znovu. Rozeznával jsem bílé pěticípé hvězdy na koncích křídel, jak se letouny řítily nízko. Další série výbuchů.

Vmáčkl jsem se do bláta ještě více, div jsem se nezahrabal. Celým tělem mi projížděly vibrace i země se chvěla. Ucítil jsem starý známý pach spálené hlíny, do které si pumy vyhrabávaly krátery. Neustále jsem otevřel a zavíral ústa, abych vyrovnal tlak v ušním ústrojí. Vyplivoval jsem bláto, odporne a mazlavě.

Bál jsem se, všichni se báli. Všechno to bylo o důvěře k pilotovi, jenž řídil stroj přinášející smrt. Pumy už nevybuchovaly v takové intenzitě. Rány řídly až zanikly úplně. Vytí se vzdalovalo a přecházelo zase v neškodné hučení. Odvážil jsem se pohnout, narovnal jsem ruce a špinavými dlaněmi si protřel oči. Instinktivně jsem kontroloval, zdali mám všechny části těla. Ano, v pořádku. Můj přítel zvedl od země zamatlaný obličej, vyplivl hnědé sliny a otrepal si z ramen vrstvu hlíny.

„Jak ti je?“ „Optal jsem se. „Okay,“ pověděl nespokojeně. Těž jsem oklepával zeminu z výstroje, z přílby a z bundy. Byl jsem ještě trochu zmatený, ale zavládla ve mně radost, že žiju já i přítel. Vojáci, zasypaní vyhozenou sprškou hlíny už se také probírali a oddechovali s úlevou. „Konec náletu,“ zakřičel kdosi.

Očekávané zvolání znamenalo, že průtřz sypajících se pum ustala. Hromobití vrhané z litajících strojů rozmetala provizorní linii na padrť. Hrstka fašistů doposud zuby nehty bránících postavení se vzdala. „Človče, já slyším dudy,“ nadšeně pravil přítel. „Blázníš.“ „Slyším dudy,“ přesvědčeně opakoval.

Napnul jsem sluch. Opravdu! Až k nám doléhal zvuk skotského národního nástroje. Dudák opravdu mistrně zvládal své umění. Píšťaly vydechovaly tóny lyrické písně. Zavládla ve mně nostalgie. Jen tak jsem seděl a užíval naplno melodii. Nic jiného nestálo za mou pozornost. Stále jsem pátral po zdroji toho malého velkého zázraku. Našel jsem ho.

Zvláštní muž v kroji se usadil na okraj krytu sestaveného z pytlů s pískem, který se sypal z děr po kulkách a tvořil kuželovité žluté hromádky. Odvážný dudák, nevšiml jsem si, že by byl vlastnil zbraň. Jediné, s čím mohl útočit nebo se bránit byla dyka zastrčená do tepaného pouzdra, přichycená řemínkem k pravé holeni, na níž (i na druhé) se černaly původně bílé punčochy. Muž musel být zřejmě otužilý neboť skok do ledové vody v kostkovaném kiltu určitě nebyla legrace. Jak to, že přežil? Hlavu měl volnou, netížila ho ocelová přilba. Ta má je poškrábaná od stěpin. Na temeno si posadil jen čepici s červenou bambulí. Drželo se ho štěstí, však se drželo i nás. Štěstí v neštěstí.

A jak jsem se soustředil na hracího Skota, protrhl můj stav až přítel: „Pojď za ním, ať ho líp slyšíme.“

Těch sto metrů jsem přemýšlel, co bude dál. Dnes žiji, ale zítra otočím na nějakou vesnici. Další mrtví, nový kolotoč. Je to jako šachová partie, krutá hra, která si vybírá kruté daně. Bere jednoho pikolika za druhým. Páni nahofe však nejlépe vědí, kolik pikolíků je třeba obětovat pro záchranu jezdců, věží i příslušníků královského rodu.

Proběhl voják, hodil jsem po něm očima. Byl to ten mladý - spojka. Co čeká jeho? Psal se rok 1944, 6. června něco po deváté hodině ranní. Zažili jsme

dvouhodinovou bitvu. Byl to nejdelší úsvit, který Normandie pamatuje. Za toho úsvitu, času poprav, se konala největší poprava v dějinách lidstva. Za relativně krátkou dobu se změnilo stovky osudů a další stovky jich vyhasly.

Blížili jsme se k dudákovi, on se usmíval. Libé zvuky silily. Museli jsme zastavit, neboť se přes cestu trmáceli zajatci. Někdo řekl, že člověka lze zničit, nikoliv porazit. Oni ale byli poraženi. Strhané postavy s obličejí bez výrazu. Ztracené německé pokolení. To už nebyli ti hrdí Němci, které jsem znal z Itálie. Tito měli povolené opasky a špinavé uniformy s utrhanými kapsami. Kapičky potu jim stékaly po mastné pokožce na lících a čele. Klopýtali blátem a já hledal klučinu, přál jsem si, aby žil. On za nic nemohl. Zřel jsem ho. Poražený Němec s hrubým strniskem na bradě nesl jeho bezvládné tělíčko přes rameno. Při každém kroku nosiče plácly volné ruce Hitlerova chlapce zajatce po širokých zádech, přes něž se pnuly takzvané ypsilonky. Strážníci, kteří vedli smuteční průvod se tvářili stejně jako jejich svěřenci. Zajatec menšího vzezření vrazil špičku holiny do velké hroudy mazlavé hlíny a plácl sebou. Už tak podrážděný a vynerovaný pěšák, střežící pořádek pochodu, spíše klácení, zajatců zařval:

„Zvedej se, dělej ty svině!“ Priskočil k tomu nebohému člověku a udeřil ho pažbou kulovnice do hrbetu. Zajatec se už už chtěl vzchopit, vstát a pokračovat, leč prudká rána ho srazila zpět a on se vmáčkl do toho hnu. Strážný si přehodil pušku do pravé dlaně a nakopl Němce do žeber tak, až fašista zaúpěl. Bezmocně se převálil na bok a pokoušel marně úsilí překonat bolest a vzpřimit se.

„Seš jak prase,“ cedil mezí zuby strážný a dále dělal svou dosavadní činnost. „Nemůžeme to takhle nechat,“ promluvil jsem. „Ale můžeme, ten chlapec je naštvanej, ruply mu nervy, ať se vyřadí, bude mu líp.“ „Ale...“ namítl jsem. „Je to nacista, nepřítel!“

Shledal jsem, že slovy nic nepořídím, proto jsem se rozhodl pro skutek. Vždyť se vzdali. Bylo toho snad málo? Svižným krokem jsem přišel ke trýznitelí. Cucák! Vím jak, to chodí se zajatci, ale dnes je to jiné. Považoval jsem za nutnost, ukázat tomu vojákovi výchovné jednání. Napřáhl jsem se poslední sílu, která mi ještě zbývala, jsem přenesl na pěst, ta tvrdě dopadla na spodní čelist Američana, který úder nečekal, protočil se a vymáchal se v blátě. „Co se divíš, to seš ranger, tohle dělají leda tak armádaři,“ vytknul jsem.

On se pořád mlátil na zemi a vzpamatovával se. Najednou mi bylo trapně. Sledovala mě totiž desítka spolubojovníků. To už se objevil můj druh a tahal mě pryč. Dokonce i dudák přestal na okamžik hrát, avšak hned začal znovu. „Pojď odsud, prosím tě,“ doprovázel mě přítel.

Zatím jsem na něho vždycky dal. Poslechl jsem i tentokrát. Němec se pomalu opírající se o paže zvednul. Oči z pod světlého klenutého obočí děkovaly. Zaradil se zpátky. Druh uchopil můj loket a táhl mne ke krytu z pytlů k původnímu cíli. Když jsme tam dorazili, dudák se jen letmo otočil, jinak nám nevěnoval větší pozornost. Usadili jsme se do druhého rohu pytlového střílišťe, na jehož okraji ležely dvě mrtvolky. Sejmul jsem příbhu, pomalu se na ni posadil a opřel se zády o stěnu. Přítel si nesedl, pouze využil pytlů jako opory. Protáhl se, až mu zapraskaly obratle.

Pozoroval jsem nebe a nasával hudbu. Nebe bylo šedivé, pokryté souvislou vrstvou mraků, skrze které proniklo jen minimum slunečních paprsků.

pokračování na straně 6

Interview na téma akce ve Švýcarsku

Internát lesnické školy v Maienfeldu

Čtyři žáci z naší školy měli tu čest účastnit se reprezentativní akce ve Švýcarsku, ve dnech 15. a 16. října roku 2004. Já nebudu zbytečně zdržovat a přistoupím k rozhovoru s jedním ze zúčastněných.

Co to bylo za akci a kde přesně probíhala?

Byla to velká lesnická slavnost s dřevorubeckými soutěžemi, která je putovní a letos její organizací mělo na starost městečko Maienfeld ve Švýcarsku, s jehož lesnickou školou má naše škola také docela dobré styky. Takže jsme dostali pozvání.

Kdy jste se vypravili a vaše první dojmy?

Od školy jsme vyjeli 14.10. v 11 hodin tranzitem, který byl jako všechno vybavení co jsme měli, zapůjčený od školy. Osádku vozidla tvořili ing. Holkup, který řídil, a my, to znamená Václav Rod, Milan Moravec, Michal Brožík a Jaroslav Koptiš, dále tři muzikanti ze skupiny Studio „K“, kteří nám dělali doprovodnou kapelu. Jmenovitě Jiří Kozák „Georgie“ - klarinet, Jan veselý - klávesy, Vlasta Kovář trombon. A tak jsme se vydali s českou muzikou do Švýcarska. Byli jsme plni nadšení, očekávání, ale hlodaly nás i obavy z neznámého, neboť jsme nevěděli, co nás čeká.

Jak ubíhala cesta, jak jste po cestě zabavili?

Cesta ubíhala, no, já nevím ... Bez problémů. Z Písku jsme vyrazili na Strakonice, pak na Vimperk. Hranici České republiky jsme překročili na přechodu ve Strážném. Pokračovali jsme na Mnichov. Z Šumavy jsme se ocitli na velké rovině Německa. Překvapil nás zcela jiný ráz krajiny a přístup obyvatel k ní, což bylo i navenek vidět. Škarpy byly čisté a kolem silnice se táhly lány té nejlepší černozemě. V Rakousku jsme

Budovy lesnické školy v Maienfeldu

strávili asi 20 minut. Udivila nás krása Bodamského jezera, po jehož hrázi jsme jeli. Na švýcarských hranicích si nás odstavili bokem, což nás překvapilo. Vzali si i pasy, to se nestalo zatím na žádném přechodu. Jde vidět, že Švýčari si svoji zemi důkladně hlídají a jsou k cizincům nedůvěřiví. Za hranicí jsme nabrali směr Mainfeld.

Kdy jste tam dorazili?

Asi tak v osm večer.

Jak vás přivítali?

Bylo to zvláštní, vlastně nijak. V internátu místní lesnické školy, mimochodem velmi uznávané, a tak jsme uvítali rozestlané postele. Skončil čtvrtek.

Jak se vám líbilo ubytování?

Senzační! Byli jsme velice překvapeni. Stěny obložené dřevem, velké stoly, útulné postele. Nejvyšší spokojenost.

Co jste dělali v pátek když jste soutěžili až v sobotu?

V sedm ráno jsme vstali, nasnídali se ve škole, a jeli na místo, kde probíhala soutěž. Tam nás uvítal lesník Gion Capres. Navzájem jsme si potřáslí pravicemi. Naše soutěžní skupina šla poté „odkoukávat“ techniky soutěžících, kteří už závodili, a připravovala se na to, co ji zítra čeká a nemine. Pan ing. Holkup probíral jistě záležitosti s panem Capresem. Chlapi z kapely si připravovali aparaturu v jednom z velkých stanů určených k občerstvení a kulturnímu programu. Když bylo vše hotovo, jeli jsme se podívat do Alp.

Takže jste poznali i švýcarskou krajinu?

To ano. Dojeli jsme kamsi do kopců, jejichž vrcholky příkrýval sníh. Vylezli jsme asi do dvou tisíc metrů

Reprezentanti naší školy na startu

.Pro nás, průměrné Středoevropany už to byla výška. Klidně bych tam bydlel.

Co večer?

V pět jsme se vrátili na závodistiště. V šest začal společenský večer, pro soutěžící a hosty slavnosti hrála naše kapela, což byl celý program. Švýčari se nám zdáli strašně upjatí a na naše poměry se neuměli bavit. Při české muzice část z nich pookřála a začalo se tančit. Kolem jedenáct se končilo.

Jak probíhala soutěž a kolikátí jste skončili?

Přijeli jsme na závodistiště v osm ráno. Celou noc přišlo a přišlo i celé nastávající dopoledne, takže celá plocha se změnila v bláto. Vyfasovali jsme startovní čísla. Celkem bylo kolem 130 závodníků ze Švýcarska, Lichtenštejnska, Itálie. Závodníci byli rozděleni do dvou kategorií: Na studenty a profesionály. Nás strčili k profesionálům. Soutěž se skládala z těchto disciplín: Výměna řetězu, šikmý kombinovaný řez, řez na podložce, kácení na cíl, odvětvování. Každému z nás šla jiná disciplína. Seznamování s disciplínami by bylo příliš zdoluhavé, takže to vynechám. Byli jsme konkurenceschopní, na to, co tam závodilo za kapacity, no, myslím, že na sebe můžeme být hrdí. V sobotu večer se konalo vyhlášení. My jsme se neumístili, ale skončili jsme asi tak v polovině. Byli jsme spokojeni. Po vyhlášení následoval zábavní večer pod stanem.

Poznali ostatní soutěžící, že jste Češi?

Ne. Měli nás za Poláky, Rusy a dokonce i Italy. Líto nám to nepřišlo, spíše k smích.

Určitě jste poznali spoustu lidí, oblíbili jste si někoho, oblíbil si někdo vás?

To jo. Seznámili jsme se s hromadou lidí. Švýčari si oblíbili nás a my je i kapelu co s námi přijela. Jsou to příjemní a ochotní lidé.

Pak jste šli určitě ukázněně spát, v neděli jste jeli domů. Chtělo se vám zpátky do vlasti?

Těžko jsme se vraceli, moc se nám nechtělo. Ale pak jsme si vzpomněli na česká děvčata a pivo .... Ráno jsme vyjeli od internátu. Předtím jsem se rozloučil s panem Capresem. Dali jsme mu malou pozornost a poděkování, které mu přetlumočil p. ing. Holkup. Cestou domů jsme se zastavili v hlavním městě Lichtenštejnska, ve Vaduzu. Ten jsem si prohlédl. Cesta ubíhala bez obtíží. Do Písku jsme přijeli v šest hodin večer. Pak jsme se rozloučili s chlapama z kapely, s p.ing. Holkupem a šli na internát.

Když se zeptám, jestli vám to něco dalo, určitě řeknete všichni že bez pochyb. Ale co vám to dalo?

Zkušenosti, nové poznatky, noví lidé s jinou mentalitou.

Jeli byste znovu, kdyby byla šance?

Jednoznačně. no, a co říct na závěr, sám nevím. Bylo to fajn.

Já děkuji za rozhovor Václavovi a tímto je vlastně první Interview (nebo alespoň pokus o něj) v novodobých dějinách Samorostu u konce. Tak pilně cvičte s pilou, ať jedete také do Švýcarska.

Reprezentanti naší školy v plné jízdě

HERALDIKA

V L K – je symbol noci, bludu a kacířství, protipól a úhlavní nepřítel křesťanského beránka. Bývá pokládán za atribut nestřídmosti. V českých zemích je to poměrně oblíbená erbovní figura. Zobrazením vlka na erbu se vyjadřuje odhodlání a bojovnost. Černého vlka ve zlatém štítě měli Vlkové z Kvítkova. Proto jej nalezneme ve znaku městečka Kvítkov na Českolipsku. Vlk se užíval celý, rostoucí např. znak města Rýmařova, kde je použit zlatý vlk na modrém poli, prostřelený zlatým šípem, kde dle pověsti znázorňuje porážku římských legií /vlčice / místním markomanským kmenem. Vlk se zavěšeným parožím na hruď užíval městečko Rabí. Nebo též jako vlčí hlava nebo jen vlčí zuby – tesáky. Toto erbovní znamení mají městečka Křivšourov a Křížová, podobně jako Tetourové z Tetova nebo Kinští. Zmíněná města Kinských nikdy nepatřila ani žádná souvislost není doložena. Nutno se zmínit o erbovní figuře „ vlčí udice „ nazývaná také „ vlčí železo“, kreslí se ve tvaru písmene Z, přičemž má oba konce ostře zavřené.

L I Š K A – je znamením chytrosti a válečné lsti. Vychytralost z ní činí zvíře úskočné a nebezpečné. V naší heraldice má poměrně malé zastoupení. Na znacích se často zaměňuje s vlkem. Od vlka se odlišuje zdůrazněním mohutnější ohánky a má mít kratší a slabší tlapy. Bývá malována s uvolnou husou či jinou drůbeží, zatímco vlk drží v tlamě ovci nebo jehně. Na rozdíl od šedého či černého vlka bývá liška malována červeně nebo zlatě. Výjimku tvoří modrá liška na domovním znamení z jednoho domu na Kampě, kde byl údajně příbytek hajného, který střežil posvátný háj, do kterého pro chodila sama kněžna Libuše. Liška vedle jiných figur zdobí městské znaky Mutětína, Vrbna pod Pradědem, Rokytnice nad Jizerou, Strážova i Janáčkovo Hukvaldy.

L E V H A R T / L E O P A R D – na rozdíl je od lva je levhart v heraldice znázorňován „krácející“ na třech nohách s hlavou hledící vstříc, do očí pozorovatele. Má podobnou symboliku jako lev. V naší heraldice se tato figura objevuje jen ojediněle, hlavně u cizích rodů a tyto figury nelze přesně určit na nejstarších dochovaných pečetích či dokladech.

R Y S – je symbolem divokosti a lstivosti, Na erbech se rozeznává podle třepeček na konci uší, s nepoměrně velkým okem, což vyjadřuje jeho ostrozrakost. V heraldice, kde je málo užívanou figurou, je nalezneme ji v polceném štítu města Kladna.

J E Ž E K – jeho symbolika je složitá. Je mu prisuzována lakota, skrblictví a mlsnost. Podle jiných výkladů je symbolem síly obrany a nositelem domácího štěstí. Znak Jihlavy / v našich zemích nejstarší čtvrcený městský znak/ má ve druhém a čtvrtém poli ježka, Podle pověsti bylo při zakládání Jihlavy nalezeno takové množství ježků, že město po nich dostalo své jméno. Obraz ježka ve znaku Stonařova dokládá, že toto městečko patřilo pod správu bohaté Jihlavy.

Z A J Í C – obecná přirozená figura, která se v heraldice objevuje na příklad ve znaku Zajců z Hazmburka nebo Michnů z Vacinova. Erb Zajců převzala do svého znaku Budyně nad Ohří. Je symbolem lovecké cti a bývá považován za znamení ostražitosti, protože spí s otevřenými očima. V mystice značí lidskou myšlenku, která je právě tak přechává jako on. Stal se i křesťanským symbolem zmrtvýchvstání / velikonoce/. Na znacích bývá zajíc zobrazen ve skoku s nepoměrně velkýma ušima. Panáčkův zajíc v zeleném poli má jihomoravské městečko Prosiměřice. Městečko Libochovice užíval vyrůstajícího stříbrného zajíce ze zlaté královské koruny na modrém štítě.

P E S – značí ostražitost, bdělost, také věrnost a přátelství, zdobí řadu znaků a znamení. Byl a je neodmyslitelným pomocníkem lovčů a myslivců. Z velkého množství psích ras se v české heraldice objevují především lovecká plemena chrt a ohaře. Věžník, který se podobá dnešnímu vlčákovi, byl chován ke hlídání obydlí při věžích hradeb a hradů. Většinou se maluje s mohutným obojkem, který je někdy posázenými ostny. Psí hlavu Věžníků z Věžník nalezneme ve znacích Nových Dvorů a Dolního Žandova. Vyzáblý chrt /braka/, symbol lovu, se kreslí věrně ponejvíce ve skoku, natažený přes celý štít, často s obojkem. Figura je krácející nebo rostoucí, případně pouze samotná psí hlava. Bílá chrtice byla původně znakem Plzně. Krácející bílý pes před zamřížovanou branou je zobrazen v erbu Vimperka, i když to byl původně český královský lev, kreslený nezvykle na všech čtyřech nohou, kdy se tato figura zkomolila do psí podoby. Černého chrtu s obojkem v půleném zlatém štítě mají Kostelany v okr. Kroměříž. Symbol psí hlavy v odznaku strážců naší vlasti vděčí za svůj vznik malíři Mikoláši Alšovi. Stříbrnou psí hlavu v červeném štítu používá obec Štávek.

B O B R – je znamením obětavosti a mírumilovnosti, Je považován za vzor důmyslné pracovitosti a příčinnosti. Jako je vzácný v naší přírodě, je vzácný i v naší heraldice. V městských erbech se vyskytuje ve znaku Bobruvky, kde ve stříbrném štítě se zeleným lemlem posázeným zlatými lilijemi sedí černý bobr.

V Y D R A – je symbolem dobrého počátku a obezřetnosti. Vyjadřuje právo volného lovu. Nejčastěji bývá zobrazena s rybou v tlamě. Červeno-stříbrně polcený štít, kde v červené části je zobrazena zlatá vydra postavená hlavou dolů používá obec Vedrovice v okrese Znojmo. Zlatou vydru se stříbrnou štikou v tlamě na červeném štítu používá městečko Chropyně v okrese Kroměříž. Jinak je figura vydry v naší heraldice vzácná.

J E D N O R O Ž E C – je zvíře složené z několika tvorů, strašlivě řve, podobno jsouc tělem koni, co do noh slonu, co do ocasu vepří, co do hlavy jelenu, avšak mající místo parohů roh jeden dlouhý. Tolik Bohuslav Balbín. V heraldice se toto bájně zvíře zob-

razuje jako kůň, z jehož čela vyrůstá jeden dlouhý spirálovitě stočený vroubkovaný roh. Dále pak s kozí bradkou, s kravský, / lvím / ocasem a jako sudokopytník. Roh jednorozce byl uznávaným lékem, proto se jednorozec často zobrazoval v emblemech starých lékáren. V naší heraldice byl jednorozec značně oblíbenou erbovní figurou, který na svůj štít přijalo mnoho významných rodů. Stříbrného jednorozce na modrém pozadí má v erbu město Třešť, stříbrného jednorozce na červeném pozadí má město Vamberk i obec Vážany nad Litavou.

K A N E C – je znamením nebojivosti, nespoutanosti, divoké síly a vitality. Zvíře které provází člověka po celou historickou dobu. Je to dobře použitelná heraldická figura. Kanec, častěji jen jeho hlava je zobrazována s mohutnými zbraněmi byla erbovním znamením víc jak patnácti rodů. Přední rody odvozené od rodu Buziců nám připomíná kančí hlava ve znacích měst Blatná, Budyně nad Ohří, Rožmitál pod Třemšínem, Přerov nad Labem, Sobotka a další.

K O Z E L – kreslí se s výraznými rohy v bojové, přímé poloze. Symbolizuje houževnatost při kladení odporu, obratnost a pohotovost. Bývá považován za symbol sexu. Celého kozla má ve znaku Vlachovo Březí, obec Morávka v okr. Frýdek – Místek, půl kůže Bystřice pod Hostýnem, Kozlany a Kozlovce.

D A N Ě K – v české heraldice se objevuje až v 16. stol. Na erbech se zobrazuje s výrazným lopatkovitým parožím. Historie znaku městečka Mohelna, který je tvořen černým štítem, na němž leží ve zlatém kosmém pruhu na zeleném trávníku hnědý daněk je značně podezřelá, protože datum znakového privilegia je z 25. července 1417. V té době se daněk jako erbovní figura u nás nikde nevykytoval.

B E R A N – kreslí se nejčastěji ve skoku, se silnými, dovnitř zatočenými rohy, vpřímými, což nejlépe vyjadřuje jeho bojovnost. Je znamením síly, bojovnosti a schopnosti zasadit silný úder. Často se v erbech beraní rohy vyskytují samostatně, jež symbolizují bojechtivost a válečnou slávu. Beran ve znaku Bubenče /část Prahy / připomíná dřívější jméno obce – Ovenec. Bílý beran, vyrůstající nad branou ze zlaté koruny městečka Poběžovic je odvozen z erbu Dobrohostů z Ronšperka. Stříbrného berana ne zeleném pozadí užíval v erbu obec Hnevošice, zlatou beraní hlavu na zeleném půleném štítě město Meziměstí, okr. Náchod.

L A Ň – je symbolem mírnosti, něhy, dobra a klidu. Ležící stříbrná laň na modrém štítu zdobí erb městečka Rovensko pod Troskami. Původně byla ve znaku Nového města na Moravě, kde ji později nahradil lev. Zelený štít se třemi stříbrnými hroty a stříbrná hlava srny s krkem a se zlatým jazykem je znakem městečka Milovice.

Bystřice
pod Hostýnem

Doksy

Bobruvka

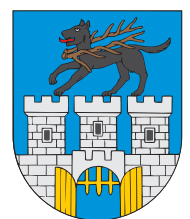
Mohelno

Kladno

Libochovice

Rabí

Normandie - invazní sektor Tare - Den D

Dříve lidé vzhlíželi k nebi s vírou, či když potřebovali pomoc. Dnes k němu vzhlížejí s nenávisí, bázní a strachem před pumami nebo rubarbem. „Myslíš, že existuje Bůh,“ navázal jsem konverzaci. „Viděls, co měli Němci na přezkách?“ „Jo Gott mit uns.“ „Přesně tak, všichni v něj doufají a obrací se na něj.“ „A on na ně kašle. Já v něj nevěřím, musel být nespravedlivý, to ať radši není.“ „Zajímavý to je, znáš to, když je Bůh s náma, tak kdo je s nima?“ „Nikdo, s náma jak by smet.“ „Vojáci před akcí vždycky mumlají modlitby, pomáhá jim to. Myslí si, že je to ochrání.“ „Záleží to na náhodě, když mám zařvat, tak holt zařvu.“ „Boys, nechte té polemizace a koukněte na pláž,“ přerušil nás skotský hudebník.

Na pláži z moře vyjížděly tanky Sherman. Zelení pancéřoví pomocníci. Přijeli trochu pozdě. Shermany shodily plováky z koreb a valily se kladouce pod svá kolečka housenkovité pásy k bílým křídovým útesům, o něž rozbíjelo čeřící se moře šumící vlny. Připlouvaly i mateřské lodi, v jejichž podpalubích jsme se dnes časně ráno probouzeli. Připomněli mi mořskou nemoc, kterou trpěli všichni vojáci. Dlouze jsem zív a protřel si o sebe prokřehlá dlaně. Srovnal jsem si prsty s bílými vystouplými klouby. Skoro ruce revmatika. Začalo se zjišťovat, kdo vlastně padl. Po pláži pobíhali vojáci, kteří sbírali tzv. psí známky.

Voják vždy přišel k mrtvému a serval mu z krku plíšek s číslem. No, měli dost práce. Také jsem to dělal. Nyní mě už nikdo nenutí. Nasbíral jsem se jich už dost. Rozepnul jsem přezku na řemínku polní láhve a odňal ji od opasku. Vyndal jsem zátku a přičichl. Voda páchla po pantocitu a chlór. Tělo si říkalo o své. Z upřímné slušnosti jsem nabídl dudákoví, který jen mírně zakroutil hlavou, že nechce.

Zkusil jsem to tedy u přítele, jenž se nade mnou dále tyčil, nesednul si. Ten nabídku přijal, trochu se napil a vrátil mi láhev. Nahnul jsem do sebe tekutinu, která vzdáleně chutí připomínala vodu. Táhl z ní nemytý hliník, ale nevadilo mi to, alespoň jsem si svažil vysušené rty. Voda klouzala do žaludku a jak ho plnila, probouzel se hlad, o kterém jsem zatím neměl potuchy.

Vzpomněl jsem si na problém, jakým jsem se zabýval tam dole, pod křížovou palbou, kvůli které jsem se seznámil s tím zvláštním člověkem a kupodivu jsem té palbě za tento skutek vděčný.

Tím problémem byla přerušovaná odpověď šrapnelem. Týkala se původu mého přítele.

„Odkud tedy vlastně pochází,“ optal jsem se. Přítel vložil ruku do náprsní kapsy a vytáhl nějaký papírek zavařený ve fólii. Tajemně se přitom usmíval a já byl pln dětské nedočkavosti. Pomalu mi lístek

přibližoval před oči. Hrál si se mnou.

Vypadal jako nějaká velkolepá socha. Za ním stoupaly k nebi černé kroučící se sloupy dýmu. Prásknul výstřel. Ránu ani necítil. Byl to poslední výstřel z německé strany tohoto odpoledne. Následovala krátká dávka amerického samopalů, která potrestala odstřelovačského hříšníka. Přítel se ve vteřině změnil v bezvládný kus masité hmoty. Jen překvapený výraz něco signalizoval. Kolena se mu podlomila, klekl. Aniž by natáhl ruce před sebe, padl do bláta přímo na hrud. Na zádech měl roztrhanou blůzu a z rány vytékala krev. Obličejem v blátě vydechtl naposledy a věčná brána neúprosného času se uzavřela za vypuštěnou duší. Lísteček mi slétl k nohám. Byla to pohlednice s nápisem „Plzeň.“ Pod fólií se zelenala lisovaná jedlová větvička a modré sojčí pírkó.

Stáhl jsem kolena pod bradu a schoužil se do klubička. Nevím, jak dlouho jsme tam tenkrát plakal. Zachránil mi život. Několikrát. Já to nedokázal ani jednou. Ptal jsem se všech: „Kde je Plzeň?“ Prý nějaké město v dalekých Čechách. Údajně tam směřujeme...

PAMÁTKY VŠECH LESNÍKŮ, KTERÍ PADLI SMRTÍ CHRABRÝCH, A NEJENOM JIM

Češi ve Švýcarsku

Gérard Wey - hlavní šéf ochrany přírody Alsaska-Lotrinska a Ing. Hrdina

Již dlouho připravovalo deset vybraných žáků ze třetího ročníku Střední lesnické školy v Písku červencovou praxi ve Švýcarsku. Přípravy začaly probíhat již od ledna, tudíž bylo na vše poměrně dost času. Dne poté, co jsme dostali vysvědčení, jsme vyrazili vstříc švýcarským horám. V osm hodin ráno jsme se sešli před internátem naší školy, kde jsme se i se svými zavazadly začali „nalodovat“ do tranzitů. Bylo k neuvěření, co vše se nechá do tohoto auta naskládat.

Konečně jsme na cestě. Dokud jsme nepřejeli státní hranice, tak jsem si stále říkal: „Jo tady to ještě znám.“ Když jsme ale najeli na první německou dál-

nicí, všechno bylo úplně jiné. Cesta mi přišla jako by vůbec neutíkala. Velké horko, rovná silnice a ta rovná krajina! Cestou jsme se občas zastavili, abychom se mohli vyvětrat a „vyvenčit“. Po sedmi hodinách cesty jsme konečně dorazili na německo-švýcarské hranice. Po malém nedorozumění se švýcarskými celníky ohledně darů, které vezl ing. Holpuk, jsme přešli hranice naší dočasně hostitelské země.

Za hranicemi nebyla krajina nijak výrazná, ale když jsme přijeli blíže k Trummu, bylo již vidět obří velikány. Já jsem si dělal pořád legraci, že je to taková větší Šumava. Za tři hodiny od švýcarských hranic

jsme dojeli do pěkného městečka Cumpadials. Zde nás již očekával Herr Degonda, místní vlastník ubytovny a továrny na okna. Právě v jeho ubytovně jsme mohli složit hlavu.

Druhý den jsme všichni v dřevorubeckém stejnokroji nastoupili do auta, a jeli jsme zjistit co nás vlastně čeká. První dva dny jsme vyřezávali s naší skupinou lavinový svah, kde rostly nežádoucí lísky. Poté nás čekalo shazování klestu. Teprve po těchto pracích nás čekaly lepší práce v podobě smrkových, borových a modřinových probírek. Tam se všem líbilo, hlavně mému „partákoví“ Stanislavu Surkovi.

Nejzajímavější z těchto dnů byly večery. Naše stravování připomínalo chvílemi polní kuchyni na frontě. Je zajímavé, že se to stávalo jen jedné dvojici. Ta nám uvařila rýži, ve které jednou byly obilky a po druhé kus jutového pytle. Tato strava, jestli se to stravou dá nazývat, sice moc dobrá nebyla, ale nechal se s tím „oblbnout“ žaludek. Po měsíci tvrdé práce jsme byli rádi, že pojedeme domů. Po obdržení výplaty jsme se byli rozloučit s pracovníky a lesníkem Hubertem.

Vyrazili jsme v šest hodin v podvečer a dorazili jsme do Písku ve čtyři hodiny ráno. Místo toho abychom šli dospávat, jsme šli do nonstopu oslavit náš příjezd.

Moc se mi tam líbilo a rozhodli jsme se tuto zemi navštívit ještě příští rok, ale jen jako turisté.

Vlastislav Smutek

Zahraniční exkurze do Francie a Švýcarska

Skoro jako ve škole.

Již dlouho připravovaná exkurze naší třídy se stala skutečností. V neděli večer se všichni scházíme u autobusu se všemi nezbytnými věcmi. Po příjezdu autobusu a naložení všech zavazadel se rozpoutal boj o nejlepší sedadla. V autobusu všichni sdělovali své očekávání z těchto dvou zemí. Temná noc na sebe nenechala dlouho čekat a všechny uspala. Až ráno se probouzíme na francouzských hranicích celí rozlámaní.

Ve Francii jsme navštívili tamější lesnickou školu v Mirecourtu, na které nás seznámili se systémem jejich výuky a dalšími podrobnostmi o škole. Škola

vypadala úžasně, ale ta naše je přeci jenom lepší. Po přejezdu krásného pohoří Vogézy jsme se ocitli ve Štrasburku. Byla to opravdu nádhera. Tu krásu z francouzských filmů jsme konečně viděli na vlastní oči. Večer jsme se ubytovali ve studentské ubytovně v Colmaru a přesto, že jsme byli po noci v autobusu unavení, po ubytování a osprchování jsme vyrazili na průzkum místních vináříček. Pivo 2 eura a víno jeden a půl nás donutily s láskou vzpomínat na české ceny.

Když se druhý den naší exkurze rozednilo, vypadné jsme posnídali a přesunuli jsme se o několik

kilometrů dále, kde na nás čekali dva místní lesníci, aby nás provedli svým královstvím. Krátký, ale dobře připravený výklad nás velice zaujal. Dozvěděli jsme se vše podstatné o francouzských lesích, o hospodaření v nich, i o nedávné kalamitě, vlivem které klesla hodnota dřeva o mnoho procent na francouzském trhu. Na manipulačních skladech je dřevo 6 let staré.

V Alsasko-Lotrinském kraji plném vinic jsme nemohli vynechat návštěvu soukromého vinařského podniku. Jejich vína byla opravdu exkluzivní, vyvážela se do celého světa. Někdo ale bílé nerad. . . Po odborné přednášce se provádí pro porovnání degustace suchého a sladkého vína, pak eventuelní nákup.

Zhruba v polovině exkurze se autobusem přesouváme přes Alpy do Švýcarska. Cestou se zastavujeme v Luzernu, který se svým jezerem a dvěma dřevěnými mosty má neopakovatelnou atmosféru, zvlášť když je krásné počasí, jako jsme měli my. Alpy každého z nás okouzlili svou čistou přírodou, úzkými klikatými cestami a příjemnými lidmi. V této oblasti se nezastavily spouště fotoaparátů. Večer jsme se ubytovali v malém alpském městečku Cumpadials. Nevíme jestli náhodou nebo na naši počest jsme viděli a slyšeli zkoušku místních horalů na krásné dřevěné trouby, alespoň 3 metry dlouhé.

Ráno se všichni vydali po stopách pana Cloetihho, místního šéfa poleší ve výslužbě, který nás provázal do tamějších „vršků“. Odborná přednáška se svačinou byla vystřídána cestou do turistického a rekreačního města Locarno. Zde se největší otužilci dokonce koupali v jezeře. Jezero se každou chvíli proměnilo v moře, když projel kolem parník. Když nastal čas odjezdu z Lokarna, nikomu se nechtělo vracet zpět.

Večer kytara a zpěv, ráno brzo do autobusu a domů. Prvním cílem naší cesty byla benzinová pumpa v Kaplici. Návlek rychlého přeložení zavazadel, někdo ochutnal první točené a do Písku autobus dorazil odpoledne. Zahraniční exkurze byla velikým ponaučením. Obě země, jak Francie, tak Švýcarsko zajistí všechny turisty uchvátí svou krásnou přírodou.

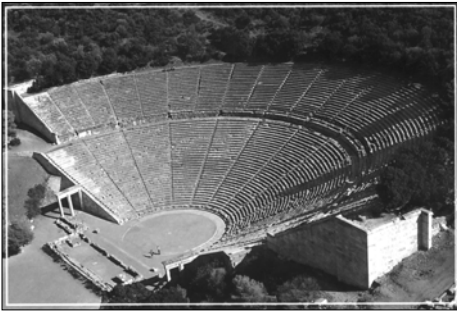
Vlastimil Kovárna

VELKÁ BALKÁNSKÁ CESTA ZA OLYPSKÝMI BOHY-ŘECKO 2004

Desáté výročí své existence oslavil nejmladší zájmový kroužek, který pracuje při Středoškolském klubu Master Team, dvěma expedicemi. O té první - do mystické Normandie a Bretaně, jsme psali minule. Na začátku letních prázdnin vyrazila dvacetilenná skupina v čele s dvěma pedagogy, ing. Bušinou a vedoucím klubu Mgr. Vavříkem na poznávací expedici do Řecka. Cesta to byla dlouhá, kromě pěti tisíc kilometrů po souši čekala účastníky i dva tisíce námořních mil dlouhá cesta trajektem z italského Terstu do řeckého Patrasu. Protože se expedice konala krátce před olympiádou, nešlo začít jinak než návštěvou starověké Olympie a na vlastní oči spatřit místa, kde to všechno začalo. Následovala prohlídka Epidauru včetně slavného amfiteátru ze 3. stol. před Kristem a expedičníci se zastavili i v Korintu, kde našel svou klasičtější formu dórský chrám. Svou fyzickou si každý prověřil výstupem na Akrokorint, pevnost ve výšce 575 m nad mořem. Terén spíše pro kamzíky zdolali nakonec všichni bez úhony. Do třetice to byla návštěva technického divu své doby - Korintského průplavu, který značně zkrátil cestu lodím, které dříve musely obeplovat celý Peloponés.

Zážitkem pro všechny i návštěva v Mykénách.

Prohlédli jsme si Lví bránu a šachtové hroby, které tady objevil slavný Heinrich Schliemann. Další den expedice následovala prohlídka Nauplia, prvního hlavního města samostatného novodobého Řecka. Všechny uchvátilo svou polohou v Argolském zálivu a komu nestačil výstup na Akrokorint, zopakoval si podobný výstup na křížáckou pevnost po 999 schodech. Pak už jsme zamířili do Atén, současného hlavního města Řecka. Začali jsme u olympijského stadionu, zrekonstruovaného do původní antické podoby. Viděli jsme pozůstatky největšího chrámu boha Dia Olympského s imponujícími 17-metrovými sloupy. Prohlídka vyvrcholila na náměstí Syntagma zhlédnutím ceremoniálu střídání stráží před parlamentem.

Další den následoval celodenní výlet na dva řecké ostrovy v Saronském moři – Hydra a Spetses. Řecké ostrovy – to je svět sám pro sebe a něco úplně jiného než pevninské Řecko. I díky zákazu automobilů se tady zastavil čas. Křivolaké uličky a osláci jako jediný dopravní prostředek, větrné mlýny, všude vůně moře a zajímavá historie, v níž zanechali svůj otisk piráti, to byl pro mnohé jeden z vrcholů expedice.

A to jsme ještě jsme měli před sebou další položky

– třeba návštěvu Sparty, hlavního města Lakonie. Kdo by neznal krále Leonida a slavnou bitvu u Thermopyl? Kousek od Sparty jsme vyšplhali až do výšky 620m n. m., do pohorí Taygetos a prohlédli si nejuzavřenější nejrozsáhlejší byzantskou památku v celé Evropě – komplex klášterů v Mystře. Tady byl také korunován poslední byzantský císař. Zlatým hřebem celodenního výletu byla návštěva v Monemvasii – ke skále, velmi podobné té Gibraltarské, je jediný přístup po úzké šíji. Opět žádné automobily, zase jsme se cítili jako by se tu zastavil čas. Tolik malebných zákoutí jako tady jen tak nenajdete. Je s podivem, že tohle místo ještě neobjevili filmaři.

Posledním místem, které jsme v Řecku navštívili, byly Delfy, střed antického světa a místo slavné věštírny. Pak už následoval přesun do Patrasu, a zpáteční cesta lodí Sofokles VII s bazénem a dalšími vymoženostmi do Itálie. Zastavili jsme se ještě v Benátkách. Kromě náměstí Sv. Marka, stejnojmenného chrámu a výstupu na zvonici jsme navštívili interiér Dóžecího paláce, pluli vaporettem po Canale Grande a prohlédli si i nejkrásnější most Ponte Rialto. U rodného domku cestovatele Marca Pola, jehož jméno je v podtitulu všech našich expedic, naše jubilejní expedice symbolicky skončila. Při návštěvě v Delfách jsme slyšeli hlas Pýthie. Věštila mám, kam se podíváme v příští sezóně. Bude to velikonoční Velká jantarová cesta do

Polska, Litvy, Lotyšska a Estonska a na začátku léta pak další pobytově-poznávací okruh severní Itálie včetně návštěvy ministátečku San Marino. Přejeme si, ať se i tyto cesty, jimiž počet námi navštívených států vzroste na 25, vydaří.

Posledních několik volných míst na velikonoční Expedici Marco Polo 2005 „VELKÁ JANTAROVÁ CESTA“ – Polsko, Litva, Lotyšsko, Estonsko

Za tajemnou krásou jantaru, zkamenělou žlutou pryskyřici pravěkých stromů, se vydáme ke břehům Baltu. Kromě zastávek v hlavním městě Polska Varšavě a historickém hlavním městě Krakově plánujeme prohlídku solného dolu Wieliczka, kde v hloubce 165m je tajemný svět sálů, vytesaných ze soli. V Litvě si prohlédneme současné i bývalé hlavní město Vilnius a Kaunas, navštívíme malebný vodní hrad Trakaj uprostřed stejnojmenného přírodního parku. Magnetem bude i zastávka na proslulé Hoře křížů i návštěva skansenu lidové architektury. Absolutním vrcholem slibuje být celodenní pobyt na Kurské kose – jediné písčité duny v Evropě. Uvidíme jak moře pohlcuje pevninu. V Lotyšsku nás čeká hlavní město Riga, návštěva největšího komplexu barokních budov v Pobaltí v Rundale a národního parku Gauja. V Estonsku pak hlavní město Tallin a v případě časové rezervy se na zpáteční cestě zastavíme v Bělověžském pralese. Máte-li zájem, vyzvedněte si informační letáček k expedici. Neobsazená místa budou začátkem prosince nabídnuta jiným klubům.

Kdo dává přednost lenošení u moře, spojeném s nenáročným poznáváním památek v dopoledních hodinách, má možnost účastnit se VELKÉHO OKRUHU SEVERNÍ ITÁLIE. Vyrazíme na začátku letních prázdnin a kromě Republiky San Marino uvidíme 14 malebných italských měst, kde se psala historie – Ravenna, Padova, Mantova, Ferrara a další. Termín 1. – 10. 7. 2005. Informace o obou expedicích podá Mgr. Vavřík

Myslivost ve Finsku

Téměř celý měsíc srpen jsme prostřednictvím VOŠL a SLŠ B.SCHWARZENBERGA v Písku strávili pracovní a poznávací návštěvou Finska. Nacházeli jsme se zhruba 60 km severně od města Lahti a naším prvořadým úkolem byla péče o zvěř v tamní honitbě o rozloze 1500 ha.

V této honitbě se nachází bažantnice s ročním odchovem 900 kuřat bažanta obojkového. Umělý chov pernaté zvěře, především bažanta je monitorován pouze na dvou místech v celém Finsku. Vodní pernatá je zde zastoupena klasickými druhy severských kachen, husí a bernešek. V rozsáhlých lesích, které zaujímají téměř 75% rozlohy státu jsou jeřábcí, tetřevci, tetřevi a pro tamní lovce není žádnou vzácností potkat některého z těchto lesních kurů.

Ze spárkaté zvěře je zde početně zastoupen los, jelenec a v severní části Finska sob. Srnčí zvěř se nachází pouze v jižní části země a téměř bez myslivecké péče zde dosahuje dobrých trofejí, např. v honitbě, kde jsme pracovali byl odloven čtyřletý srnec v bodové hodnotě 183.44 CIC a jedná se o stejný poddruh srnce, který se vyskytuje u nás.

Divoká prasata jsou ve Finsku velkou vzácností a ročně se jich tu uloví pouze okolo 5 kusů a to ve východní části u hranic s Ruskem. Také zde zavádějí chov daňka, ale kvalita této zvěře není dobrá. Z velkých šelem je zde značně rozšířen vlk, rys a medvěd.

Z malých je to především psík mývalovitý, který téměř vytlačil dříve běžnou lišku. I norek americký je zde velkým problémem. Je zde i populace bobra evropského, která je bohužel malá oproti populaci bobra amerického, kterého populace jsme i lovili, mimochodem výborná zvěřina.

Denně jsme se starali o bažanty a kontrolovali různé typy lapacích zařízení důmyslně rozmístěných po honitbě, do kterých se bez problémů vešla nejen kuna, ale i rys. Finové si velice pochvalovali naše lapací zařízení, ale také našeho Zetora, se kterým jsme tam denně pracovali.

Slovo chovatelský cíl nebo průběrný odstřel bylo pro finské myslivce velkou neznámou a zároveň nepochopením, ale i tradice nebo péče o zvěř nejsou tak silné a pomalu se je učí od střeoevropských myslivců.

I přesto, že zdejší příroda, zvěř a lov jsou úchvatné, nemohou však v žádném případě konkurovat české myslivosti, která je bohatší v tradicích, zvycích a kvalitní zvěři, se kterou pracují a pečují o ni myslivci s velice dobrými chovatelskými výsledky, které řadí naši myslivost na přední místa ve světě.

Měsíční pracovní pobyt a práce se zvěří v tamních podmínkách zanechaly v našich hlavách mnoho krásných vzpomínek, myšlenek a zkušeností, které bychom rádi využili v budoucím životě a zaměstnání.

Pavel Makovička, Ondřej Čichovský

ZELENÁ SE LOUKA

1. Zelená se louka
na tý louce chvojka
/:páslí ovce pastuškové
jedli kaši z hrnka:/

2. A my hoši malí
taky bychom brali
/: koledičku na ručičku
kdybyste nám dali:/

3. A když nám nedáte
tak se podíváte
/:hrnce, misky rozbijeme
co v polici máte:/

4. A pokličky k tomu
pak utečou z domu
/: za to že jste nechtěli
dát koledu nikomu:/